

MONICA DAKE

ZAKÁZANÉ
doteky

BARONET

Zakázané doteky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Monica Dake

Zakázané doteky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZAKÁZANÉ

doteky

ZAKÁZANÉ

doteky

MONICA DAKE

Tento příběh dokáže zasáhnout jako Amorův šíp.
Chcete, aby si našel cestu k srdci dalších čtenářů?
Vyšlete ho dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © Monica Dake, 2024

Cover design © Michaela Dopitová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-269-2487-6

ISBN e-knihy 978-80-269-2494-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2495-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2489-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Všem ženám, které přežily svého Daxe.

*A mojí mamince,
která chtěla, abych se živila psaním
erotických románů. Ale tenhle prosím Tě nečti.*

PLAYLIST

Leah Kate – 10 Things I Hate About You
Harry Styles – She
Maneskin – Zitti e buoni
JAX – How Dare You
Nickelback – She Keeps Me Up
Finger Eleven – Paralyzer
Warrant – Cherry Pie
Annella – Ice King
Dove Cameron – Sand
Maneskin – Valentine
Ryan Gosling – I'm Just Ken
Teddy Swims – Lose Control
Maneskin – Feel
Halestorm – Do Not Disturb
Two Feet – Love Is a Bitch
Alessandra – Narcissist
Hidden Citizens X Vanessa Campagna – Voices
JAX – I Choose Violence
Maneskin – If I Can Dream
The Pogues – Fairytale Of New York

1. KAPITOLA

WILLOW

„POŘÁD SI MYSLÍM, že jsme mu při balení mohli pár věcí zabavit a rituálně spálit.“ Audrey pustila na zem kartonovou krabici s žuchnutím, které mi dunělo hlavou. Na celé té skutečnosti bylo něco epického: Konečně jsem se odstěhovala od Daxe.

„A pak poslouchat jeho nadávky? Ne, díky.“

„Ty sis ho nezablokovala?“

Ignorovala jsem otázku i znepokojené pohledy obou kamarádek a rozhlédla jsem se po své nové ložnici. Někomu by se možná zdála nesmyslně velká, ale já odjakživa milovala vzdušné prostory. Možná to bylo tím, že když jsem se přestěhovala do New Yorku, všechno se mi tu zdálo tak stísněné, až jsem z toho dostávala klaustrofobii.

„Konečně si budeš moci zařídit bydlení podle svého,“ pronesla zamyšleně Audrey a posadila se na postel. V minulém bytě jsem měla jen svoje oblečení, knihy a velký polštář ve tvaru ananasu, kterému jsem originálně říkala Pan Ananas, a vytahovala ho ze skříně jenom tehdy, když byl Dax pryč. Ironie. Ačkoliv jsem

měla vystudovaný interiérový design, ve starém bytě po mně nezbyla jediná stopa.

„Měla jsi vidět naše první bydlení,“ prohodila Lucy. „Byla to díra, ale Will i na těch pár metrů vmáčkla svůj styl. Sice jsme ze sprchy míchaly chilli na plotně, ale závěs vypadal jak od Picassa.“

„To jste měly tak malej byt, že byla sprcha hned vedle plotny?“

„I výtah v tomhle domě se mi zdá větší než náš tehdejší byt. Ještě, že jsme tam bydlely tak krátce,“ ušklíbla se Lucy a poplácala mě po zádech, než její pozornost upoutal statný stěhovák nesoucí malou knihovničku. Jediný kousek nábytku, který jsem do našeho bytu s Daxem koupila úplně sama, za vlastní peníze. Zuřil. Myslela jsem si, že mu udělám radost. Všude pořád platil on. Chtěla jsem se podílet na účtech, ale faktem bylo, že naše domácnost nikdy tak úplně společná nebyla. Jako bych u něj doma byla na jedné dlouhé návštěvě.

„Oh, to je ono, dobrý muži, postavte to támhle. Ano, tam k té druhé zdi.“ Hned za snědým stěhovákem bez trička vešel Carlos, majitel bytu a náš dlouholetý kamarád. To on trval na tom, že na těch pár krabic a jednu pidi knihovničku potřebujeme speciální stěhovací službu *SEN – Silní, Efektivní, Neodolatelní*.

Když jsem viděla, jak se Carlos kochá pohledem na namakaného stěhováka, podezřívala jsem ho, že právě kvůli *SEN* si nás sem postupně všechny nasáčkoval.

Bydlely jsme s Lucy teprve tři měsíce, když ho potkala na jednom z večírků, kam se vetřela bez pozvání. Ti dva si hned kápli do noty – extrovertní, divocí, hladoví po životě a všem, co nabízí. Obrazili spolu hezkých pár akcí, než nás Carlos pozval na jednu, kterou

pořádal u sebe doma. K mé smůle pozval i Daxe a měl nutkání nás seznámit. Trvalo to jen pár týdnů, opustila jsem náš miniaturní byteček a šla bydlet k novému příteli na Madison Avenue. Carlos hned nato nabídl Lucy, aby se vykašlala na tu naši díru v Bronxu a šla bydlet k němu.

Propařili by se New Yorkem šťastně až do smrti, kdyby se neseznámili s Audrey. Carlos jí nastěhování nabídl krátce poté. Dost možná mu přišlo praktické bydlet s barmankou, která ví, kdy má dost.

Od té doby tu ti tři žili všichni hezky pohromadě s občasnými nočními návštěvami svých úlovků. Nechtěla jsem jim narušovat jejich vzájemnou symbiózu, ale čas, kdy se Dax měl vrátit z Evropy, se nezdálo se blížil, a ačkoliv jsem byla ochotná si klidně najít zase nějakou díru, kterou jako jedinou bych byla schopná zaplatit, zhrozili se, sotva viděli fotky dostupných realit. Ještě ten den Carlos objednal *SEN*.

„Vážně je to v pohodě?“ zeptala jsem se ho už asi po milionté. Pořád mi připadalo nepatřičné mu zabrat poslední volnou ložnici.

„Hmm... Co?“ zmateně se ke mně otočil a po očku pořád sledoval stěhováka, s nímž se mezitím Lucy dala do hovoru. Smála se tiše a nebezpečně jako šelma, což na něj očividně platilo. Nebo to byly její hluboké zelené oči a hříva lesklých černých vlasů. Byla uhrančivým zosobněním svého celého jména – Lucifer. Jako dítě vyrůstala v kultu a její rodiče byli cvoci. Když člověk vzal v potaz veškeré okolnosti, vyvázla z toho celkem v pořádku.

„Jestli je v pohodě, že tu budu zaclánět. Co když ti přijede nějaká návštěva?“

„Tak půjdou do hotelu. Zlato, přestaň to řešit.“ Rázně zamířil za mnou ve svých lakovaných mokasínech

a extravagantním obleku od Dolce and Gabbana. „Díky vám jsem ten nejstylovější gay na Manhattanu. Každý druhý má doma vypelichanou čivavu, ale tři dvounohé kočky? Vás mi můžou jen závidět,“ věnoval mi jeden ze šarmantních úsměvů těch nejzářivějších zubů, které jsem kdy viděla. Perfektně kontrastovaly s jeho snědou kůží. Carlos vypadal jako z reklamy na parfém. Byl sexy, okouzlující, a dokud neotevřel pusy, vyzařoval to správné tajemné charisma. Jenže pak se svým zářivým úsměvem řekl něco jako: „Mám ten nejlepší chov široko daleko.“

„Carlo, kolikrát jsme o tom mluvili? Nejsme tvoje čubky,“ zamručela popuzeně Lucy, která už pustila stěhováka ze svých spárů.

„Vážně? Taky obskočíš, na co přijdeš, tak v čem je rozdíl?“

Audrey se pobaveně uchechtla.

„Už je to všechno, pane?“ ozval se obhroublým hlasem muž bez trička.

Carlos se na něj zasněně usmál. „Obávám se, že ano. Leda byste si po námaze dal zasloužený nápoj?“

Mladík mu úsměv trochu nejistě, ale upřímně oplátil. „Moc rád.“

A tak oba zamířili do útrob přepychového bytu, zatímco jsme si s holkami vyměnily vědoucí pohledy.

„Carlose po zbytek dne neuvidíme, ale co kdybychom tvoje nastěhování šly někam oslavit?“ zeptala se Lucy a významně poplácala krabici na vrcholku pyramidy.

„Já bych ráda, ale...“

„Ale co?“

„Zítra k vám nastupuju do firmy, nechci mít hned první den kocovinu, Lu.“

„Blbost!“ Začala hledat konec izolepy, aby ji z vrchní krabice strhla. „Vybalíme ti nějaký sexy kousek

a vyrazíme do klubu. Anebo víš co? Můžeš si půjčit šaty ode mě.“

„To je od tebe fakt milý, ale byla bych v nich napěchovaná. Ztloustla jsem.“ Což mi Dax poslední dva měsíce našeho vztahu nezapomínal zdůrazňovat. Ale kdo by v Itálii nepřibral? Všechny ty těstoviny, mňam!

„Jenom na zadku a na prsou, no tak ti budou trochu upnutější, no.“

„Jsi strašná lhářka. Když si sednu, moje břicho vyhlásí samostatný stát.“ Obě si musely všimnout, že po návratu z Evropy mám pár kilo nahoře, ale žádná z nich neměla to srdce mi to říct vzhledem k okolnostem, které mé formě dvakrát nepřidávaly. Stres jsem zajídala. První dny po návratu jsem strávila se sklenicí nutelly v ruce.

Měla bys se sebou něco dělat. Když jsme se seznámili, byla jsi hubená. Ještě pár kilo a už se mi nepostaví.

Rychle jsem zavrtěla hlavou, jako kdybych si snad z ní mohla ty věty vysypat, ačkoliv se mi vypálily do mozku. To, jak se na mě Dax díval, když jsem jednoho rána vyšla z koupelny nahá, jen tak nezapomenu.

Půlku šatníku jsem při balení vyházela. Něco z toho mi pořád bylo, ale i když jsem s tím dřív neměla problém, najednou jsem se necítila komfortně ukazovat víc kůže. A to jsem zdaleka neměla tak vyzývavé šaty jako Lu.

„Přeháníš, Willow. Možná ses trochu zaoblila, ale není to žádná katastrofa. Potřebuješ se jen dostat do formy, aby ses cítila líp. Vlít si do žil zpátky sebevědomí, který ti ten mizera vysosal,“ usmála se na mě Audrey od vybalování.

„Jestli si zničím nehty, dlužíš mi návštěvu manikérky,“ zamručela Lucy od izolepy, když se ji snažila strhnout.

„Prosím tě, při tvých hrátkách dostávají tak zabrat, až se divím, že nemáš permanentku,“ ušklíbla se na ni Audrey. Lu se jen zasmála a naznačila prsty stisk drápů kočičovité šelmy.

„Ještě si žádný nestěžoval.“

„Protože se tě bojí.“

„Raději oni mě než já jich,“ mrkla na ni od přehrabování v krabici. „Kde máš ty červené, které ti tak hezky zvýrazňují prsa? Víš, ty s průstřihem přímo nad žlábkem.“ Zvedla přitom do výšky dlouhé tmavě modré šaty bez zdobení. „A proč všechno tvoje aktuální oblečení vypadá, jak kdybys to byla ty, kdo utekl ze sekty? Zapomněla jsi nám něco říct? Nutil tě v Itálii vstoupit do kultu?“ podezíravě si mě měřila pohledem.

Zamířila jsem k ní a šaty mrštila zpátky do krabice. „Ty červené jsem vyhodila. Ztloustla jsem. Necítím se dobře v ničem, co odhaluje stehna a celé paže.“

„Pane bože, co to s tebou ten debil udělal!“ záúpěla Audrey a vytáhla další kousek, tentokrát kostýmek v ochranném návleku.

„A tos mi je nemohla dát? Byly fakt sexy, co si matně pamatuju. Kdy jsi je měla na sobě naposledy? Bylo to předtím, nebo potom, co tě Dexter –“

„Dax,“ opravila jsem Lucy. Tuhle okouzlující přezdívkou si pro něj vymyslela už před pár lety.

„– co tě Dexter,“ vyslovila hlasitěji, „s námi odmítl pustit na Havaj, protože bys nosila plavky na veřejnosti a on by u toho nebyl? Jak je to dlouho, Audrey?“

„Tři roky.“

„Tři roky, páni. Minimálně tři roky víme, že je to magor.“

„Co chceš slyšet, Lu? Že jsi měla pravdu?“ Rázně jsem zamířila ke své nové mini šatně s polorozbalenou krabicí. Lucy se mě před Daxem snažila varovat už dávno, ale já ji neposlouchala. Nebyl takový vždycky. Ze začátku vypadal jako princ z pohádky, který mě zahrnul láskou, romantickými gesty a sladkými řečičkami. Vozil mě do školy a ze školy, abych mohla bydlet u něj. Nechával mi po kapsách vzkazy a psal mi několikrát během dne, jak se mu stýská, co mám dobrého k obědu, kolik hodin ještě zbývá, než se zase uvidíme... Jenže po nějaké době vzkazů začalo ubývat a já pořád myslela, že toho má prostě jen hodně v práci. Že to bude zase jako dřív.

Nebyl to můj první kluk. Ale byl to první kluk, který se ke mně choval hezky. Ze začátku.

„Hej,“ broukla Lucy smířlivě, když ke mně přišla a položila mi ruku na bok. Vypadala nezvykle vážně. Starostlivě. „Nemyslela jsem to tak. Jsem jen naštvaná, protože mi jeden blbeček roky trápil kamarádku. Fakt bys ji měla poznat. Bývala to holka plná života, co měla sebevědomí na rozdávání, ale pak potkala hned dva kretény krátce po sobě.“

„Chudák, ta ale měla pech,“ ušklíbla jsem se.

„Jo, to teda měla. Ale věřím tomu, že ji nezlomí ani regiment kreténů.“

„Co kdybychom šly tu kočku pozdravit?“ ozvala se Audrey. Držela v ruce šaty, které měly na bocích černé panely látky, takže zeštíhlovaly. Vepředu a vzadu byly naopak červeno-bílé a velmi elegantní. Méně elegantní byl zip, který začínal na zádech a končil až u dolního švu. Stačilo je dole rozepnout a... bylo možné vše.

Koupila jsem si je ten poslední týden v Itálii ve snaze Daxe svést. Ani jsem mu je nestihla ukázat.

„No tedy! To by šlo! To by hodně šlo!“ Lucy se zářivě usmála a šla si šaty prohlédnout zblízka.

„Zase je schovejte. Neblázněte, nemůžeme se jít někam ztřískat. Zítřka k vám přece nastupuju do práce,“ připomněla jsem a pověšila na věšák tmavě zelený kostýmek. Dřív jsem měla ráda výraznější barvy, ale v poslední době jsem na sebe nerada poutala pozornost. Vezmu si k tomu šedou blůzku, pásek a budu perfektně přiměřeně oblečená.

Jako by nestačilo, že jsem s nimi mohla bydlet, sehnali mi ještě práci u nich v realitce. Carlos prý už stejně potřeboval asistentku. Díkybohu, že byl gay a nikdo nemohl říct, že si do práce i domů nastěhoval holku do postele. Takhle jsem měla jen morální dilema ohledně charity, kterou na mě praktikoval, ale zoufalá doba si žádala zoufalé činy. Byla to příležitost.

Nejlepší realitka na Manhattanu. Měla jsem sice jen dělat asistentku, ale aspoň se dostanu do byzny-su. První krok plánu. Udělám si zkoušky na agentku a pak, když budu mít sakra štěstí, mě třeba vezmou.

Dax mě od realitek odrazoval, přišlo mu to, kdoví-proč, podřadné. Prodávat ostatním život v přepychu, který si člověk sám mohl dovolit až časem. No, hlavně že mu nepřišlo podřadné se během čtvrt roku v Evropě, kam jsme spolu odcestovali kvůli jeho práci, vyspat se servírkou.

Zvláštní, že si člověk uvědomuje až po rozchodu, jaký byl jeho ex despotický kretén. To jsem byla celé ty roky zkoušená?

„Dáme si jen pár drinků. Slibuju, že dohlédnu, abys to nepřehnala,“ usmála se Audrey mírně a pak zamávala znovu šaty na ramínku. „Garantuju ti, že v těch šatech nakopeš Daxovi a jeho blbým kecům zadek.“

„Jeho zadek je mi jedno, ten svůj ale nikde ukazovat nechci.“

„Will, velký zadky teď letí a mně se ten tvůj fakt líbí,“ mrkla na mě Lucy. „Navíc ti garantuju, že v těch šatech budeš mít tak odzbrojující výstřih, že ti nikdo nikam jinač koukat nebude. Tak? Co kdybychom na jeden večer zapomněly na všechny trable a prostě si šly užít, že jsme všechny spolu, single a boží?“

HENRY

NETUŠIL JSEM, jak dlouho jsem už byl v koupelně, ale určitě jsem musel trhnout nějaký rekord. Kdybych tu byl ještě chvíli, vypadalo by to, že šňupu. Dveře se celou dobu ani nehuly. Byla dost chytrá, aby věděla, že za mnou nemá chodit. Ale ne dost chytrá, aby tu o půlnoci nezvonila jenom v baloňáku. Věděl jsem, co pod ním bude mít. Nebo spíš nebude. Nebylo to poprvý, kdy si pod něj nevzala oblečení. Ale rozhodně to bylo poprvý, co mi zvonila u dveří. Nechápu, jakým zázrakem se dostala přes domovníka.

Tohle se do prdele nikdy nemělo stát. Jak jsem mohl dopustit, aby tu Jessica přespala? Zašlo to příliš daleko.

„Henry? Jsi v pohodě?“ ozvalo se nejistě za dveřmi.

Kurva. Byla pořád tady. Doufal jsem, že jí to dojde a vypadne.

Sklonil jsem se k umyvadlu a pustil pořádně nahlas vodu, kterou jsem si vychrstl na obličej. Třeba se proberu z týchle noční můry.

Posranej úlet na firemním večírku se zkomplikoval víc, než jsem čekal. Nebyl to špatnej sex, ale byla to jen jebačka na odbourání stresu. Jasně jsem jí řekl,

at' ode mě nic víc nečeká. Nejsem ten typ. City jsou komplikace, který si nemůžu dovolit. Rozhodně ne ve firmě, když mám sakra dokázat, že ji dovedu vést a nejsem neschopnej kretén, za kterýho mě otec má. V mých třiatřiceti mi svěřil funkci ve společnosti, kterou on ve stejném věku vybudoval i s pobočkou v Evropě.

Nemůžu si dovolit komplikace v práci. Všechny agentky, se kterýma jsem spal, to pochopily. Tak proč ne ona?

Budu muset přitvrdit.

Podíval jsem se do tváře toho zmetka, kterým jsem se stal.

Co by na tebe řekla matka?

Sevřel jsem pevně čelisti. Kurva.

To už se asi nedozvíme, že.

Rázně jsem se rozešel ke dveřím a prudce je otevřel. Shlížel jsem do modrých očí, který na mě hleděly pomalu jak na boha, než se zatvrdily.

Jessica nasadila profesní úsměv a zapnula si knoflíček blůzy.

Do prdele, ona si s sebou vážně vzala i oblečení na druhý den.

„Myslela jsem si, že bychom mohli jet do práce spolu.“ Slyšel jsem ten záchvěv v jejím hlase. Očekávání.

Vteřinu nebo dvě jsem se na ni díval jako na kus použitého zboží. Přitvrdit. „A já si myslel, že touhle dobou budeš už dávno pryč.“ Slova vycházela z mých rtů, ale říkal je někdo úplně cizí. Někdo, kým jsem se nikdy nechtěl stát, ale byl to nevyhnutelný vývoj.

Naprázdnou otevřela pusou a zase ji zavřela. Její výraz se proměnil ještě víc. Naivní modré oči získaly už zase pohled cílevědomý mrchy. Proto jsem ji do firmy přijal. Uměla být tvrdá hráčka.

„Jak chceš. Mimochodem, nevzala jsem si s sebou kalhotky,“ řekla a v proklatě obtáhnutý sukni zamířila ke schodům mého apartmá. Baloňák si patrně oblíkne až ve výtahu, aby mě neochudila o výhled na svůj zadek.

Nemohl jsem se zbavit pocitu, že to nestačilo. Ještě mě pořád neměla dost.

2. KAPITOLA

WILLOW

PŘEPLNĚNÝ KLUB na Manhattanu byl tím posledním místem, kde bych se cítila dobře, ale nechtěla jsem Lucy kazit radost, že jsme pohromadě. I tak do mě musely nalít dva panáky v baru u našeho domu, abych vůbec získala odvahu jít mezi lidi.

„Můžete dovnitř, dámy, přeji příjemný večer,“ mrkl na nás bodyguard, když nás pouštěl.

„Díky, Steve,“ usmála se Audrey.

„To si děláš prdel? Stojíme tady už hodinu!“ rozčiloval se brunet v pestrobarevné košili, ve které se oči vidně snažil působit uvolněným prázdninovým dojmem, ačkoliv brzy začínal podzimní semestr.

„Drž hubu, jestli chceš dovnitř vůbec někdy!“ okřikl ho Steve. Kluk zmlkl.

„Mít Audrey je jako mít zlatou vstupenku do továrny na čokoládu,“ zazubila se Lucy. Musela zvýšit hlas, protože v momentě, kdy se před námi otevřel klub, měly naše ušní bubínky tendenci se vcucnout hluboko do hlavy.

„Práce v gastru se nerovná mafii, neznám se s každým.“

„Neber mi filmový iluze!“

„Kdo jsi? Maturantka, co poprvé přijela do Velkého jablka, aby zažila vlhký sen?“

„Jo! Už osm let, zlato!“ zazubila se Lucy.

„Pojďte sehnat stůl,“ houkla jsem na ty dvě a zamířila po schodech dolů k jednomu kousek dál od parketu. Přidržovala jsem se zábradlí, na podpatcích jsem si připadala trochu nejistá. Ani alkohol mi zázračně nevrátil sebevědomí. Dřív jsem dokázala běhat v lodičkách líp než v teniskách, ale od momentu, co jsem Daxe přistihla s nohama Italky kolem pasu, nic nebylo jako dřív.

Měla na sobě vysoké červené jehly. Po place v nich nechodila, ale na šukání mého přítele je očividně potřebovala.

„Co si dáme? Ty dva brunety u baru a pak drink? Nebo nejdřív koktejl? Willow? Will!“

„Co?“ zmateně jsem zamrkala, když mě Lucy vytrhla z myšlenek.

„Kotě, mám tě ráda, ale máš v zásadě dvě možnosti. Buď si toho idiota dnes z hlavy vyliješ, nebo vyšukáš. Klín se vyráží klínem. Prsa ven a běž nám pro drinky! My zatím zabereme stůl.“

„Tři sama nepoberu.“

Lucy se d'ábelsky usmála. „Ani nepředpokládám, že bys na to byla sama.“ Natáhla ruce a sprostě mi začala stahovat výstřih.

„Kdo jsi, moje matka?“

„Vážně je nutný Willow nutit do seznamování zrovna dnes? Má toho teď hodně,“ vyčetla jí Audrey. Lucy se ale nenechala rozhodit a už mě popoháněla směrem k baru, což završila plácnutím přes zadek.

„Ne, jsi horší než moje matka!“ zasmála jsem se. Mamka byla tak trochu hipík. Nešlo úplně říct, že mě-

la volnou výchovu, protože neměla žádnou. Nebylo se ale moc co divit. Když nás táta opustil, Maddie byla ještě malá a máma si musela najít druhou práci, a tak po nocích rozjela podnikání se šperky. O ségru jsem se starala já. Mámu to později mrzelo. Začala mi kupovat halenky s odvážnými výstřihama, abych dohnala mládí.

To neměla dělat.

Zamířila jsem k baru hlavně proto, abych se Lucy zbavila. Na to, že byl zítra pracovní den, bylo v klubu narváno. Žaludek se mi nepříjemně stáhl. Tlačeniče byla synonymem pro New York, ale za těch pár let, co jsem tu žila, jsem si pořád nezvykla. Ne že by se mi přímo stýskalo po Portlandu, ale občas jsem měla pocit, že mě tu všechny ty vysoké domy umačkají.

Nebo lidi.

„S dovolením! S dovo—“ Snažila jsem se vyhnout podnapilému hromotlukovi v kožených kalhotách, který měl problémy s rovnováhou. To ovšem narušilo moji vlastní a drcla jsem do kohosi za sebou. „Pardon, strašně se omlouvám!“

„To nic, je to jen italský oblek,“ ozvalo se odměřeně, až mě z toho hlasu polil studený pot. Prudce jsem se otočila, abych čelila tváří tvář skvrně na hedvábí. Nositel obleku ke mně shlížel s chladným úsměvem na rtech. Měla jsem pocit, že už jsem ho někde viděla, ale vodka mi úplně zastřela mozek a já si nebyla schopná vzpomenout.

Do tváří se mi nahrnula horkost. „Strašně se o-omlouvám, je tu hlava na hlavě,“ vykoktala jsem ze sebe a rukou mu začala skvrnu na klopě zmatečně uhlazovat, jako bych tím snad mohla něco vyřešit. Zarazila jsem se zrovna ve chvíli, kdy sevřel prsty kolem mého zápěstí a já na moment přestala dýchat.

Bože. Co to se mnou sakra bylo? Kdy naposledy jsem měla sex? Nebo spíš: Kdy naposledy jsem měla dobrý sex?

„Nech toho. Co kdyby ses mi raději omluvila na kolenou?“

„P-prosím?“

„Prosíš hezky, ale zkus to teď na zemi.“ Koutky se mu stáhly do arogantního úšklebku a mě veškerá chuť na jeho rty přešla. Přesto jsem nebyla schopná se uvolnit z jeho sevření. Rozčileně jsem se nadechla, abych mu něco od plic odpověděla, když k nám přistoupil další muž.

„Kente, pusť tu chudinku!“ ozval se kousek od nás hluboký, varovný hlas.

„Ale kvůli ní jsem si zašpinil oblek!“

„Nemůže za to, že jsi kretén, který si bere italský oblek do narvaného klubu.“ Stiskl Kentovi ruku a od táhl ho ode mě.

Sotva jsem stihla vstřebat všechny ty urážky nad drzostí kravatáka, zmocnilo se mě jiné rozhořčení. *Chudinku?!*

„Děkuju, ale *chudinka* se o sebe postará sama,“ zpražila jsem příchozího pohledem. Byli stejně vysocí, ale měl tmavší vlasy a ve špatném osvětlení téměř černé oči, ve kterých mu při mé poznámce zajiskřilo. Byl mi ještě povědomější než Kent, ale za boha jsem si nemohla vzpomenout odkud.

„Tak jsem to nemyslel,“ namítl, zatímco se snažil ode mě Kenta držet.

„Hej, co je s tebou? Nech mě se s ní pobavit! Uvidíš, donutím ji prosit na kolenou. Vypadá, že to má ráda,“ ušklíbl se Kent a prohlédl si mě přes okraj sklenky, ze které upil.

Bezejmenný se na něj ostře zadíval. „Není na tebe moc stará?“

Zalapala jsem po dechu. Nemyslela jsem si, že by dvacet sedm byl kdo ví jaký věk. Proboha, co se mnou ten rozchod udělal? Kolik si myslel, že mi je?! „To je ale drzost od někoho, kdo vypadá na čtyřicet.“ Zabodla jsem pohled do jeho přehnaně samolibé tváře. Nebyla to pravda. Mohlo mu být pětatřicet, ale ve světle klubu se to těžko odhadovalo. Navíc opálení věk maskovalo a on byl snědý, vysoký, široká ramena mu obepínala tmavá košile s dvěma rozepnutými knoflíčky... a byl to kretén. Očividně to byl kretén.

Upřel na mě pohled těch proklatě temných očí. Koutky rtů pozvedl v samolibém úšklebku. „Hodně let znamená hodně zkušeností. Mohl bych ti jich pár předat.“

„Vypadáš spíš jako někdo, kdo by mi předal pohlavní nemoc.“

„Vole, měl jsi říct, že ji chceš pro sebe! Ale máš štěstí, nechám ti ji, až s ní skončím.“ Kent se nebezpečně ušklíbl a já bych přísahala, že se mu zaleskly špičáky.

Hořce jsem zalitovala výběru šatů. Pod tíhou jejich pohledů jsem se cítila nahá. A nahá jsem teď nebyla ráda v zrcadle ani sama před sebou.

„Dejte mi svátek a běžte sexuálně obtěžovat někoho jiného!“ Otočila jsem se na podpatku, abych konečně mohla objednat drinky a vrátit se za kamarádkami.

„Fakt na nás byla stará. Kde je ten maturitní ročník s falešnýma občankama?“ Po Kentových slovech se mi udělalo ještě o něco víc nevolno. Doufala jsem, že to spláchne pivo. Džbánek a tři sklenice napasované do sebe zvládnou pobrat i sama.

HENRY

ZAS A ZNOVA JSEM PROCHÁZEL nejnovější plány výstavby klubovýho bydlení na Osmdesátý první. Konečně mi otec svěřil developerský projekt. Prvotní nadšení mě opustilo, když jsem zjistil, že jde o rodinný rezidenční objekt. Sakra, mělo to mít i vlastní školku.

Rázem jeho slova *svůj k svému* dávala úplně jinej význam. Myslel jsem, že se rozhodne využít mého potenciálu a dá mi k vybudování další barák narvaný po strop apartmány, privátním bazénem, tajným klubem v podzemí a hlavně ochotnýma masérkama, ale ne.

Zkoušel mě. Věděl jsem to. Nesměl jsem se podělat.

„Tak já jdu, potřebuješ ještě něco?“ hlas Jessicy mě vytrhl z přemýšlení.

„Ty jsi ještě tady?“ Ani jsem se na ni nepodíval.
„To je všechno, můžeš jít.“

„Vážně?“ Slyšel jsem její kroky. Přibližovaly se.
„Nikdo tu už není, Henry... Nikdo se nedozví, když mě ojedeš...“

„Dobrou noc, Jessico. Na té nabídce pro Evanse jsi odvedla kus práce. Můžeš jít.“ Musel jsem jí nastavit hranice. Jinak to nešlo. Nejsme a nebudeme pár. Jen jsme si zašukali. Čím dřív to pochopí, tím líp pro ni.

Nic neřekla, ale slyšel jsem vzdalující se klapot jeho ložných podpatků.

„To je dost, že sis mezi řízením impéria udělal chvilku na kamaráda,“ ušklíbl se Kent, když jsme vcházeli do klubu. Steve na nás jen kývl a rovnou otvíral dveře za nesouhlasnýho bručení nějakýho chudáka. Upřím-

ně mi ho bylo fakt líto. Stál ve frontě, takže zaprvé nebyl sexy holka a zadruhé nebyl dost bohatý na to, aby se mu dveře automaticky otvíraly. Musel být zoufalej a očividně se brzo zabije. Jak jinak si vykládat, že si vzal na sebe tu příšerně nevkusnou košili, která křičela do celého širokého okolí, že si fakt dlouho nevrzнул.

„Prosím tě, nesar mě aspoň ty, buď tý lásky,“ musel jsem zvýšit hlas, aby mě Kent slyšel. DJ to dnes trochu přeháněl. Fajn. Nechci mluvit, jen si dát pár drinků, sbalit nějakou cizí holku na jednorázovku na hotel a neznat ani její jméno.

Bohužel nešlo říct, že by ona s jistotou neznala to moje. S Kentem jsme byli oblíbeným terčem paparazzi už od doby, co jsme se v sedmnácti zlili a bruslili v Rockefellerově centru. Na tom by nebylo nic zvláštního, kdybychom nebyli nazí.

„Na to nespolehej... Hele! Naše dnešní zábava!“ Usmíval se směrem k partičce holek, který tu určitě nebyly legálně. Minimálně některý z nich vypadaly na čerstvých osmnáct. Třeba ta zrzka, která se na mě usmívala, šeptala něco kamarádce a ukazovala jí přitom mobil.

Do prdele.

„A vypadá to na fanyanky! Lehkej úlovek!“

Bylo to ale až moc snadný. Měly stejnej pohled jak Jessica dneska ráno, jen to ještě neuměly tak skrývat. Viděly mě a hned si představovaly pohodlnej život s rozrůstající se rodinkou v tom podělaným baráku na Osmdesátý první. Věřily, že zrovna ony budou ty, co mě změní a donutí mě šukat jen a jen je.

Zajímalo by mě, jestli by se na mě dívaly stejně, kdybych byl chuděj účetní, a ne dědic realitního impéria.

„Jdu si pro drink,“ oznámil jsem Kentovi skoro zbytečně. Už mě stejně neposlouchal a rovnou nabral směr maturantky s falešnými občankama. Steve by jejich průkazy prohlídl i se zavázanýma očima, ale některá z nich mu dost možná dala nabídku, co se neodmítá.

Sotva jsem zapadl hlouběji do davu, stal jsem se jeho anonymní součástí. Bezejmenným týpkem, co si přišel užít. Zapomenout. Ztratit se. Netušil jsem, jak moc to potřebuju. Tělo na tělo ze všech stran, až máte pocit, že vás ta anonymní masa spolkně, rozžvýká a vyzvrací za hlasitýho řevu nesmyslných zvuků, který přehluší vaše veškerý myšlenky. Tohle byla pořádná dávka New Yorku a já ji chtěl rovnou do žíly.

Stačilo jen mávnout na barmana, když jsem se k němu prodral, a hned věděl. S Kentem jsme sem chodili už hezkých pár let. V době, kdy jsem se potřeboval ztrácet častěji. Na parketu byli všichni anonymní, ale u stolků jsem poznával známý tváře. Na obličeje jsem měl dobrou paměť.

Ale ten její jsem tu viděl prvně.

Zrovna jsem upíjel ze sklenky, když jsem si všiml brunetky v obtáhlých šatech, jak pomalu schází schody. Vypadala jako někdo, kdo si není jistě vůbec ničím. Výškou podpatků, tímhle místem, životem. Ale měla dost odvahy, aby si vzala šaty s výstřihem, na který by potřebovala zbroják. A rovnou si mohla pořídit druhý na ty boky.

Říká se, že chlapi jsou buď hornáci, nebo dolňáci, ale já nikdy nebyl vybírávej. Tak či tak jsem měl rád plný ruce.

Odtrhla se od kamarádek a k mý smůle zmizela v davu. Sevřel jsem sklenku silněji. Potřeboval jsem ji ulovit. Chytit ji pevně za ty oblý boky a narážet si ji

na sebe, až by nedokázala nic než křičet. Neodhalovala moc, na rozdíl od některých, který neexistující sukni ukazovaly i neexistující kalhotky. O to víc jsem cítil potřebu je z ní strhnout.

Rozervat je.

„Co je, vole?!“ Týpek v rozhalený bílý košili se na mě nechápavě díval. Ani jsem si neuvědomoval, že jsem vyrazil do davu ji hledat. Držel jsem prsty kolem jeho ramene, asi jsem s ním smýkl stranou, když mi bránil v cestě.

„Sorry,“ zamručel jsem, zvedl ruce v mírumilovným gestu, očima jsem se ale snažil najít tu brunetku. Když se dav na chvíli rozestoupil, zavrčel jsem tak, že se týpek raději odklidil.

Kent.

Držel ji za zápěstí. Sakra. Nesměl jsem dopustit, aby s ním skončila. Musel jsem se ho zbavit, jinak se celej večer strašlivě posere.

3. KAPITOLA

WILLOW

„JSEM TEBOU HOŘCE ZKLAMANÁ,“ prohlásila Lucy následujícího dne, když jsme vcházely do výtahu sídla *Parkers*. Třímala přitom moji visačku, kterou jsme zrovna vyřídily. „Vypadáš nechutně v pořádku. Žádná kocovina. To znamená, že jsme tomu včera moc nedaly.“

„To znamená, že už jsme staré a víme, kdy máme dost.“ Vytrhla jsem jí visačku z ruky a pověsila si ji na krk. Šňůrku jsem zapravila pod límeček blůzky, která mi byla až moc těsná, a nepotila jsem se jen díky deseti vrstvám deodorantu. Planeta mi nepoděkuje.

„Pff, jak jako starý? Ještě nám nebylo ani třicet, jsme v nejlepším věku. Že ano, pane Hodginsi?“ usmála se Lucy na pána po šedesátce, který přistoupil v pátém patře. Na svoje roky byl udržovaný, a dokonce i oblek mu celkem padnul. Co už mu slušelo méně, byl škleb postaršího seladona, kterým nás obě zhodnotil.

„Oh, drahá, jste opravdu v tom nejlepším věku. Už máte zkušenosti, které...“ Zarazil se, když se výtah opět zastavil a nastoupila drobná blondýnka. Mě

a Lucy sice oblažila úsměvem, ale při pohledu na něj se jí zúžily oči.

„Dobré ráno, dámy... Rolande. Doufám, že dámám nedáváš žádné nemístné návrhy?“ zeptala se nenuceným tónem, v němž bylo zároveň cítit varování, a zmáčkla knoflík.

„To bych si nedovolil!“ Rolanda polil studený pot, a ať už chtěl říct cokoliv, zůstal potichu. Lucy vedle mě spiklenecky mrkla. Vždycky byla provokatérka.

„Dobře. Šéf má dnes jiné starosti než tvoje sexuální harašení na pracovišti.“

„Co se stalo?“ zajímala se Lucy.

„Nečetla jste zprávy?“

„Ne, připravovala jsem nováčka,“ pohodila ke mně hlavou.

„Je toho plný bulvár, ale...“ Blondýnka viditelně znervóznila a prolétla pohledem po všech přítomných. Kromě nás a Rolanda byl ve výtahu ještě jeden čtyřicátník v obleku, který usilovně smskoval. „Nepřísluší mi šířit nepodložené zprávy. Je to jen bulvár. Dámy,“ usmála se na nás až příliš profesionálně a spolu s Rolandem, který jí dal trochu nervózně přednost, vystoupili.

Lucy vytáhla mobil. „Erika z HR. Má na starost vnitřní vztahy,“ vysvětlila mi úkosem. „Většinu jejího pracovního dne zabírá Roland a stížnosti na něj. Je to starý prasák.“

„Tak proč jsi ho provokovala?“

Vzhlédla ke mně s ďábelským úsměvem. „Protože je to zábava.“ To už ale její pozornost upoutal titulek na obrazovce. Zalapala po dechu, chytla mě za rameno a palcem rychle sjížděla obsah zprávy.

„Co je?“ snažila jsem se jí nahlédnout na obrazovku, ale výtah opět zastavil a Lucy vyrazila jako střela.

Procházely jsme open space kanceláře a obklopovalo nás téměř absolutní ticho. Nebyly tu žádné kóje, které jsem znala ze studentských brigád, ale pouze několik draze vypadajících skleněných stolů, polstrovaných křesel, sedaček, hracích stolů a dokonce i bar s neo-novým nápisem. Na samém konci prostoru se nacházela skleněná stěna se zataženými roletami a zavřenými dveřmi.

„To bych do něj tedy neřekla,“ zamumlala brunetka sedící u stolu, kolem kterého jsme zrovna procházely.

„Jojo, všechny tu máme utrum,“ uchechtla se Lucy. Vedla mě až ke stolu, u kterého seděl Carlos. Kromě něj byl na patře přítomen jen jeden mladý muž, jinak zde byly výhradně agentky, o čemž mě už stihli informovat doma. Prý to svědčilo obchodům.

„Teď bych tam nechodil,“ broukl Carlos od laptopu. Sotva k nám zvedl oči. Tvářil se nezvykle vážně.

„Proč ne? Jeho ochranka tu zrovna není. A na skandály je zvyklý. Ještě v pátek trval na tom, ať mu Willow přijdeme představit.“

„Tohle je jiný, Lu. Jede sem šéf. Proto poslal Jessicu někam na obchůzky do háje.“

„Který šéf? A co se stalo?“ zeptala jsem se jich šepetem. Byla jsem čím dál zmatenější. První den v nové práci člověk netouží po žádném dramatu.

„Jeho šéf,“ vysvětlil mi Carlos se shovívavým úsměvem. „Zlatíčko, možná by bylo nejlepší, kdyby ses dnes zašila do nižších pater. Pořádně se seznámila s ostatními a naši kancelář bychom nechali až na zítra.“

„Ukážu ti to potom. Pojd', stihneme tě představit, než dorazí nejvyšší.“ Lucy nabrala směr k prosklené zdi.

„Lu, to není dobrý nápad. Lu? Lu! Sakra, ženská!“ zahřměl Carlos a vstal s rázným odsunutím křesla.

Tyčil se nad námi jako majestátní socha ve výstředním fialovém sáčku. Ale člověk s jeho vzhledem a přirozeným respektem si mohl dovolit nosit snad i pytel na odpadky, aby z toho udělal módní trend.

„Představím ji sám a pak vezmu Will do terénu. Rychle tam a zpátky, jako první sex,“ vyměnil si s Lucy úšklebek. „Tak ať už to máme za sebou.“

„To jsi řekl svému prvnímu?“ zeptala se ho sladce.

„Svojí první. Prvního jsem si vychutnal,“ mrkl na ni, načež Lucy se smíchem zamířila k jednomu z prosklených stolů. „Ničeho se neboj, drahá. Šéf sice nebude zrovna v nejlepším náladě, ale to není nikdy – a dnes aspoň budeš mít jistotu, že to není kvůli tobě,“ pokračoval Carlos.

„Pane jo, tomu říkám motivační řeč,“ broukla jsem, tak tak jsem mu stačila a vysoké podpatky mi nepřidávaly. Dřív byly moje oblíbené, myslela jsem si, že mi první den přinesou štěstí, ale najednou byly stejně vrtkavé jako moje sebeúcta.

Carlos se prudce zastavil před dveřmi a ještě mě krátce zhodnotil pohledem, než jeho ruce vystřelily a bez varování mi rozepnuly vrchní knoflíček blůzky.

„Hej! Asi se rovnou stavím na HR se stížností na obtěžování.“

„Klid, není to vulgární, ale slušivé. Tak akorát,“ mrkl na mě spiklenecky, sám si uhladil klopý saka a důrazně třikrát zatřukal na dveře.

Nic se neozývalo. Carlos si se mnou vyměnil krátký nervózní pohled.

„Jsem si jistý, že tam je, viděl jsem ho,“ pošeptal mi sotva slyšitelně, než se zhluboka nadechl, narovnal a zaklepal znovu. Poté bez vyzvání otevřel dveře a nahlédl dovnitř tak, že jsem přes něj neviděla. „Henry? Měl bys chvilku? Je tu slečna Clarková, jak sis ji přál poznat.“